

[Udenrigsministeren.]

apparat. Og den kommunistiske propaganda mod nogen som helst oprustning i det hele taget er mærkelig, når man erindrer sig tidligere tildragelser.

I den note, som Sovjetunionen tilstillede vestmagterne den 10. marts 1952, foreslog Sovjetunionen, at et genforenet Tyskland skulle have ret til de normale stridskræfter, land-, luft- og flådestyrker, som er nødvendige for landets forsvar. Og Sovjetunionen foreslog samtidig, at det skulle tillades Tyskland at fremstille det militærmateriel og militærustyr, som man kom overens om at give Tyskland ret til at have.

I noten hed det endvidere, ordret citeret — jeg beder om formandens tilladelse til et par citater —:

„Alle tidligere militærpersoner fra den tyske hær, herunder officerer og generaler samt alle tidligere nazister, undtagen dem, der afsoner straf for forbrydelser, som de har begået, skal sikres borgerrettigheder og politiske rettigheder på lige fod med alle de øvrige tyske borgere for at kunne deltage i opbygningen af et fredselskende demokratisk Tyskland.“

Mon det dog ikke er naturligt at erindre sig disse betragtninger, fremsat af Sovjetunionen for et par år siden? Mon man dog ikke i den voldsomme følelserpropaganda, som føres i øjeblikket netop fra kommunistisk side, skulle erindre sig de betragtninger, som her er fremført?

Det er iøvrigt underligt, forekommer det mig, at den skete oprustning af Østtyskland ikke kommer frem i forbindelse med denne kommunistiske propaganda. Det fremhæves med stor styrke, at en bevæbning af Vesttyskland må betragtes som en hindring for opnåelse af resultater ved eventuelt kommende firemagtsforhandlinger om en genforening af Tyskland. Men kan nogen forklare, hvorfor man da aldrig i denne forbindelse samtidig har anført betænkelighed overfor det kraftigt oprustede Østtyskland?

Ingen i denne sal nærer tvivl om, at tanken om en tysk genoprustning rent følelsesmæssigt vil støde på modstand hos de fleste danske. Og jeg kan forstå, om der rundt i landet sidder mænd og kvinder, der bærer på tunge og tragiske minder fra besættelsestiden, og som nu føler bitterhed overfor den nye udvikling. Men må jeg få

lov til at spørge: Hvad skulle egentlig berettige os til at mene, at disse følelser er mindre stærke i de andre lande, som er deltagere i den ordning, der nu er opnået? Det er utænkeligt, at befolkningerne i Norge, i Holland, Belgien og i Luxembourg, i Frankrig og i Storbritannien følelsesmæssigt skulle være anderledes stillet end vi her i Danmark. Disse landes befolkninger har samme erfaringer fra 1940 til 1945, som vi har det her i Danmark, måske har deres oplevelser endda været endnu stærkere.

Jeg tror ikke, jeg indlader mig på nogen overdrivelse, når jeg siger, at flere af disse lande har bitrere og hårdere erfaringer end vort land at se tilbage på; men alle disse lande går ind for oprettelsen af den nye ordning, der knytter efterkrigstidens demokratiske Tyskland til Vesten. Ingen kan, forekommer det mig, se nogen opgave i at overføre hadet mod nazismen og dens forbrydelser til et varigt had mod det nye vesttyske demokrati. Eller som Churchill sagde det fornylig i en tale i England:

„Lad diktatorerne, hvis ondskab affødte så skrækelige handlinger, bringe deres forfærdelige renommé ind i historien, lad Hitler føre sin skam med sig til helvede, og lad folkene udstrække venskabets og tilgivelsens hånd til hverandre.“

Verdensudviklingen efter den anden verdenskrigs afslutning har fået et andet forløb, end vi havde ønsket, håbet og regnet med. Vi kan derfor ikke lade følelser, der bygger på en anden tids erfaringer og oplevelser, forhindre os i at tage skridt, som vor forstand og realistiske sans tilsiger os er rigtige.

Der er kredse her i landet, også kredse, der har ganske andre motiver end kommunisterne, som vil ønske, at vi stemmer imod Tysklands optagelse i NATO. Jeg gentager, at dette ikke vil forhindre, at et tysk forsvarsapparat bygges op. Det vil forhindre de øvrige vestlige demokratiers mulighed for kontrol med dette apparats anvendelse, og et sådant standpunkt ville i sin konsekvens — i en situation, hvor samtlige andre NATO-lande tilslutter sig den trufne ordning — såvidt jeg kan se, betyde, at Danmark måtte forlade Atlantpagten. En sådan politik ville placere os i et tomrum, som jeg ikke tror nogen kan forsvare at bringe landet i.

Vi har erkendt, at vort land isoleret er